Rakunun Kayıp Tarifi

Ebru Mina TOMURCUK

Rakunun Kayıp Tarifi

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil Orman'ın kuytu bir köşesinde, eğrelti otlarının minik yumruklar gibi açıldığı ve güneş ışığının yosunlu zemine benekler düşürdüğü yerde, Rakun Rascal yaşardı. Yumuşak gri kürkü ve siyah maskesi ona küçük bir haydut görünümü verirdi, ama parlak kehribar kahvesi gözleri yumuşak ve sevecendi. Boynunda yeşil bir boyunbağı dalgalanır, patikada seğirterek yürürken ipliğinde küçük bir bez kese zıplardı; neşeyle bir şarkı mırıldanırdı.

Rascal yemek yapmayı çok severdi. Küçücük mutfağı tarçın ve yabani bal kokardı. Ahşap bir rafta özel bir kitap tutardı: büyükannesinin tarif kitabı; karalanmış notlar ve sıçramış sayfalarla doluydu. En önemli sayfa, Büyükannenin Ünlü Böğürtlen-Kabuklu Turtası içindi. Bugün Rascal onu arkadaşları için yapmak istiyordu: Tavşan Pip, Baykuş Hootie ve Ayı Bramble. Gülümseyerek kitaba uzandı.

Ama Rascal kitabı açtığında sayfa yoktu! Yırtılmamış, saklanmamış—sadece boştu. Pencere açıkken bir rüzgâr esintisi onu uçurmuştu. Rascal'ın kulakları düştü, kuyruğu sarktı. "Eyvah," diye fısıldadı. "Büyükannemin tarifi sonsuza dek kayboldu." Kapı eşiğine oturdu, kendini küçük ve üzgün hissederek boş kitabı göğsüne bastırdı.

Tam o sırada Tavşan Pip patikadan hoplayarak geldi; uzun kulakları dik, mavi önlüğü dalgalanıyordu. "Neden suratın asık, Rascal?" diye sordu, pembe burnunu seğirterek. Rascal ona boş sayfayı gösterdi. "Tarif gitti," dedi. Pip'in koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Endişelenme! Hatırlamana yardım ederiz. Hadi diğerlerini toplayalım." Ahşap kaşığını önlüğünün cebine soktu ve koşup gitti.

Kısa süre sonra Pip, yuvarlak tel gözlükleri ve hardal sarısı atkısıyla Baykuş Hootie ve kırmızı-beyaz kareli önlüğü büyük, sıcacık göbeğine gerilmiş Ayı Bramble ile döndü. Hepsi yumuşak çimenlerin üzerinde bir daire olup oturdular. "Bize büyükanneni anlat," dedi Hootie nazikçe, altın gözleri bilgece kırpışarak. "Neler hatırlıyorsun?" Rascal derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

Rascal gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Büyükannem sarkık kenarlı bir şapka takar ve yemek yaparken şarkı söylerdi. Sırrın böğürtlenlerde olduğunu söylerdi—sadece en olgunları, şafakta toplanmış. Ve bir tutam özel bir şey kullanırdı... Sanırım tarçındı." Pip öne eğildi, kulakları seğirdi. "Başka ne?" diye sordu. "Bal vardı," diye ekledi Rascal. "Ve tencerenin içini tam on kez karıştırırdı, ne fazla ne eksik."

Ayı Bramble büyük, yumuşak patisiyle Rascal'ın omzuna vurdu. "Bu iyi bir başlangıç," diye gürledi. "Gerisini birlikte çözebiliriz." Hootie gözlüklerini düzelterek başını salladı. "Tarifler hikâyeler gibidir—anılarımızda yaşarlar. Sadece onları bir araya getirmemiz gerek." Rascal içinde küçük bir umut kıvılcımı hissetti. "Gerçekten yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Elbette!" dedi Pip. "Takım çalışması!"

Böylece arkadaşlar işe koyuldular. Pip bir sepet getirdi ve hep birlikte ormana böğürtlen toplamaya gittiler. "Sadece olgun olanları!" diye seslendi Rascal, Büyükannesinin sözlerini hatırlayarak. Bramble ağır sepeti taşıdı, çizgili fırın eldiveni dalları savuşturarken sallanıyordu. Hootie en sulu çalıları gözledi. Kuşlar şarkı söyledi, güneş kürklerini ısıttı. Rascal kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı.

Mutfağa döndüklerinde malzemeleri dizdiler: un, bal, tereyağı ve büyük bir kâse böğürtlen. Ama bir şey eksikti. "Hamur!" diye haykırdı Rascal. "Büyükannemin hamuru çıtır ve altın rengiydi." Pip başını kaşıdı. "Onu çıtır yapan neydi?" Rascal derin düşündü. "Hatırlıyorum... soğuk tereyağı ve bir tutam soğuk su kullanırdı. Ve hamuru açarken bir melodi mırıldanırdı." Hootie bunu tüy kalemle yazdı.

Bramble unu büyük patileriyle ölçtü, dikkatli ve yavaş. Pip hamuru ahşap kaşığıyla karıştırdı, burnu tatlı kokudan seğirdi. Rascal böğürtlenleri ve balı ekledi, sonra durdu. "Bir tutam tarçın," dedi. "Ve... bir damla limon? Evet! Büyükannem her zaman bunun böğürtlenleri şarkı söyletiğini söylerdi." Limonu sıktı ve mutfak harika koktu. "Sanırım yaklaşıyoruz!"

Ama iç harcı tattıklarında bir şeyler ters gitti. "Çok ekşi," dedi Pip, yüzünü buruşturarak. Rascal'ın kulakları yine düştü. "Doğru bal miktarını hatırlayamıyorum," dedi üzgünce. Hootie yumuşakça öttü. "Düşün, Rascal. Büyükannen tatlılık hakkında ne derdi?" Rascal gözlerini kapattı. "Der ki... tatlılık sadece baldan değil, anılardan gelir. Ve mutlu olduğunda her zaman biraz fazladan eklerdi."

Rascal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buldum! Her mutlu anı için bir kaşık bal eklerdi!" Pençeleriyle saydı: bir tane Büyükannesinin ona ıslık çalmayı öğrettiği gün için, bir tane ona atkı ördüğü kış için ve bir tane birlikte ateş böceklerini izledikleri yaz için. Tencereye üç kaşık bal girdi. "On kez karıştır," dedi. Bramble karıştırdı, büyük kolu yavaşça hareket etti. Bir, iki, üç...

Arkadaşlar birlikte çalıştılar, hamuru açtılar ve kenarlarını tıpkı Büyükannenin yaptığı gibi kıvırdılar. Pip artan hamurdan küçük yaprak şekilleri kesip üstüne yerleştirdi. Bramble ağır turtayı fırına kaldırdı. Kısa süre sonra nefis bir koku havayı doldurdu—tatlı böğürtlenler, sıcak tarçın ve tereyağlı hamur. Rascal kokladı ve gülümsedi. "Tıpkı Büyükannemin mutfağı gibi kokuyor!" Hootie başını salladı. "Arkadaşlar paylaştığında anılar asla kaybolmaz."

Tarta altın rengi olup fokurdayınca Bramble onu fırın eldiveniyle çıkardı. Arkadaşlar masanın etrafında toplandılar, gözleri kocaman açıldı. Rascal ilk dilimi kesti. Çıtır, tatlı ve mükemmeldi. "Tıpkı hatırladığım gibi!" diye haykırdı. Hepsi bir ısırık aldı ve yüzleri aydınlandı. "Mmm!" dedi Pip. "Nefis!" diye gürledi Bramble. Hootie mutlulukla öttü. "Başardın, Rascal!"

Yerken Rascal Büyükannesi hakkında daha çok hikâye anlattı—yağmurda nasıl dans ettiğini, en büyük ayçiçeklerini nasıl yetiştirdiğini, yemek paylaşmanın sevgi paylaşmak olduğunu her zaman nasıl söylediğini. Arkadaşlar güldüler ve kendi hikâyelerini de paylaştılar. Pip ahşap kaşığını kaybettiği zamanı, Bramble da ilk bal kekini anlattı. Küçük mutfak sıcaklık ve neşeyle doldu.

Rascal arkadaşlarına baktı ve içinde sıcacık bir parıltı hissetti. "Teşekkür ederim," dedi. "Büyükannemin tarifini sonsuza dek kaybettiğimi sandım, ama onu yeniden bulmama yardım ettiniz. Sadece kitapta değil—anılarımda ve şimdi sizin anılarınızda da var." Yeşil boyunbağını biraz daha sıkı bağladı ve gülümsedi. "Bundan sonra hikâyeleri ve yemekleri hep birlikte paylaşacağız, her zaman." Ve öyle de yaptılar.